

— ఎక్స్

“నిన్న వచ్చిన ‘విక్ల’లో ‘దొంగముద్దు’ కథ చదివేవా?” — డాబా పిట్ట గోడ మీద కూర్చుని వేరుశనక్కాయలు కొట్టుకుతింటున్న సీతామాలక్ష్మి, అంతవరకూ ఎండలో ఎండిన వడియాల్ని పళ్లెంలోకి ఎత్తుతున్న పార్వతిని అడిగింది.

“లేదోయ్... నువ్వు చదివేవా?” — అడిగింది పార్వతి.

“ఆహా! అందులో అయిదో పేరా అయితే అరడజనుసార్లు చదివి కంఠతా పట్టేశాను!”

గొప్పగా చెప్పింది సీతామాలక్ష్మి.

“అంతబాగుందా?”

“వండ్రుపుల్! రచయిత ఎవరోకానీ భలే అనుభవంతో రాసినట్టు అనిపించింది!”

“మరీ సెక్సీగా వుందా?” — వెంటనే ప్రశ్నించింది పార్వతి.

“చదివి చూడు... నీకే తెలుస్తుంది... ఆ కథలో ‘శేఖరం’ అనే పోరో వుంటాడు. అతనంటే ఆడపిల్లలంతా పడిచస్తుంటారు!”

“అయ్యో... చావటం ఎందుకు?”

“చావటం అంటే — ప్రాణాలు వదిలిపెట్టి చావటం కాదోయ్!... లవ్ చేయటం!... కానీ శేఖర్ మాత్రం మాధవినే లవ్ చేస్తాడు!... ఓరోజు వర్షం రాతే శేఖరం మాధవని కలుసుకుంటాడు!”

“ఎందుకు?”

“అబ్బబ్బ! మాటకుముందు ఆలా అడ్డం

జ్ఞానిగుంటరామచంద్రమూర్తి

కథలు సాహిత్యం

ది. అప్పటికి పార్వతి ఇంకా కాలేజీ నుంచి రాలేదు.

“నేను పేరంటానికి వెళ్ళాస్తాను!” ఇల్లు జాగ్రత్తగా చూస్తుండు. ఫ్లాస్కులో కాఫీ వుంది... అక్కయ్య వస్తే తాగమని చెప్పి!” — అంటూ మీనాక్షికి జాగ్రత్తలు చెప్పి ఆవిడ పేరంటానికి వెళ్ళిపోయింది.

ఒంటరిగా వున్న మీనాక్షికి ఏం తోవలేదు... కాసేపు పాత వీక్లీ ఒకదాన్ని తీసుకుని దాంట్లో వున్న జోక్స్ చదివింది... తర్వాత లాన్స్లో వున్న సన్నజాజి తీగకు పూసిన పువ్వులన్నీ కోసింది... ఆ తర్వాత గేటులో నిలబడి పార్వతి రాకకోసం ఎదురుచూసింది.

అంతలో ఆమెచూపు అప్రయత్నంగా ఎదురింటి ముందు క్రికెట్ ఆడుతున్న అబ్బాయిలపై లగ్నమైంది. వాళ్ళల్లో పరశురాం కూడా వున్నాడు.

పరశురాం తన క్లాస్ మేటే!... సీతామాలక్ష్మికి తమ్ముడు...! అతన్ని చూడగానే మీనాక్షిలో ఓ చిలిపి కోరిక కలిగింది...

“పరశురాం!... మాట!” — అతన్ని పిలిచింది.

పరశురాం వచ్చాడు.

“నీకో పని చెప్తాను చేస్తావా?” — అడిగింది.

“ఏం పని?”

“పనంటే పనికాదులే!... నువ్వు చేస్తానంటే చెప్తాను!”

“సరే... చెప్పు... ఏమిటో?” — అడిగాడు పరశురాం.

“లోపలకు ర్తా... మరి!” — అంటూ మీనాక్షిలోపలకు నడిచింది. పరశురాం ఆమెను అనుసరించాడు. హాలు దాటి, మధ్యగది దాటి వంటింట్లోకి వచ్చింది.

“ఇక్కడేకెందుకు తీసుకొచ్చావ్?” అడిగాడు.

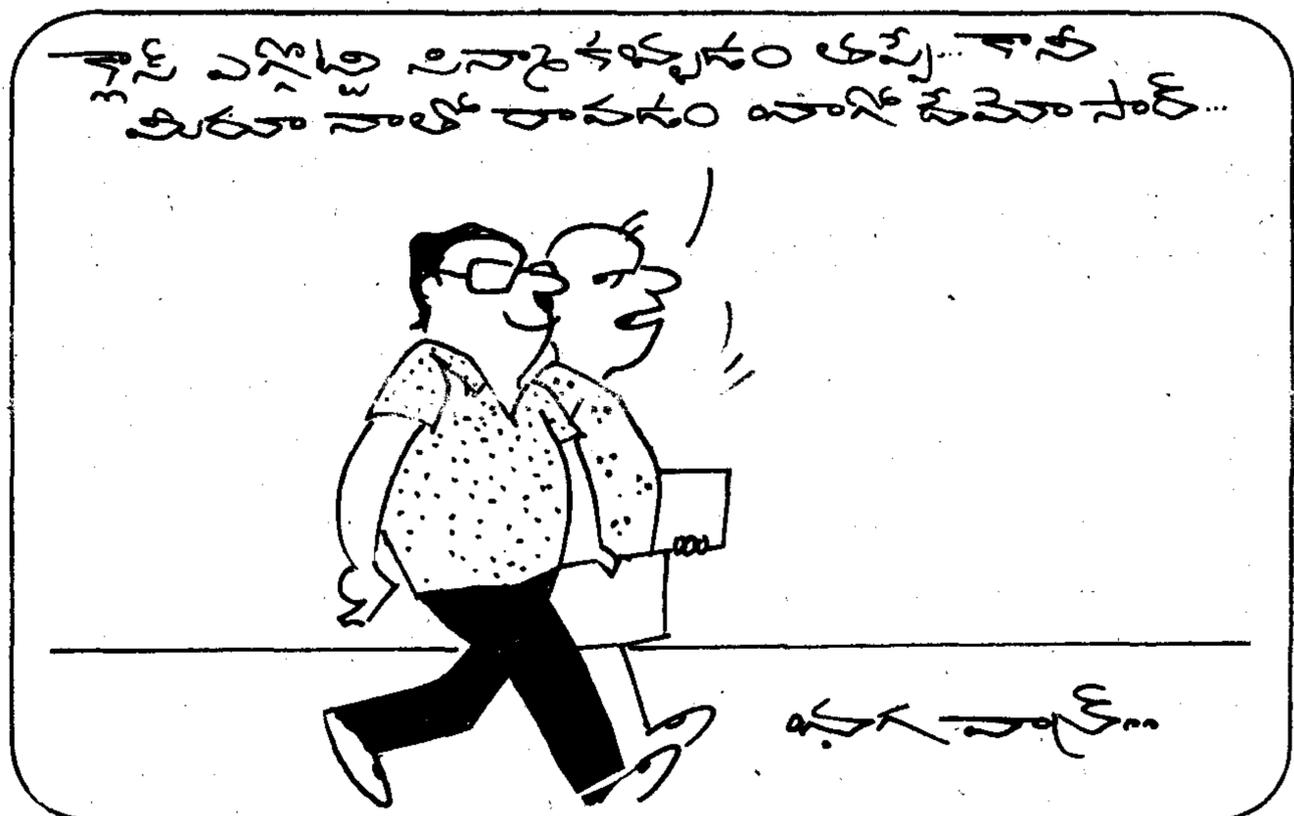
క్షణం సేపు అటూ ఇటూ చూసి చెప్పింది మీనాక్షి —

“నన్ను ముద్దు పెట్టుకుంటావనీ!”

“ముద్దా!” — తెల్లబోయాడు పరశురాం.

“అవును... చీకట్లో పెట్టుకునే ముద్దు చాలా బావుంటుంది!”

పరశురాం అర్థంకానివాడిలా — ఆమెవైపు అలాగే చూస్తుండిపోయాడు.

“ఉ”... త్వరగా పెట్టుకో... మళ్ళీ మా అక్కయ్యుచ్చేస్తుంది” — అంటూనే తన మూతిని సున్నాలా చుట్టి కళ్ళు మూసుకుంది.

పరశురాం ఆమె చెప్పినట్టే చేశాడు.

“నా జాకెట్ హుక్స్ తీసెయ్!” చెప్పిందామె.

ఇప్పుడుకూడా అలాగే — ఆమె చెప్పినట్టే చేశాడు.

“నీ చేతుల్లో నా ఒళ్ళంతా రాయాలి!”

పరశురాం అలాగే చేస్తున్నాడు.

“ఒకటి... రెండు... మూడు... అలా కొన్ని నిమిషాలు దొర్లిపోయాయి. అంతలోనే హాల్లోంచి ‘మీనా’ అంటూ పిలుపు వినిపించింది.

భయంతో ఆమెను వదిలేశాడు పరశురాం... జాకెట్ హుక్స్ పెట్టేసుకుంది మీనాక్షి...

పరశురాం — ఏమీ తెలియని వానిలా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

పెరట్లోకి వెళ్ళి — ముఖం కడుక్కుని వచ్చి బట్టలు మార్చుకుంది పార్వతి.

“అక్కా! ఈ వారం ప్రతికలో ‘దొంగముద్దు’ కథ చదివేవా?” — ఫ్లాస్కులో కాఫీని గాజుగ్లాసులో పోసి — పార్వతికి అందిస్తూ అడిగింది మీనాక్షి.

“లేదు! ఏం?... ఎందుకలా అడిగావ్?” — చెల్లెలివైపు అనుమానంగా చూసింది పార్వతి.

“మరేంలేదు! నేను చదివానే!... ఆ కథ

లో అన్నీ అబద్ధాలే రాశారు. అందులో మాధవని — శేఖరం గట్టిగా కొగలించుకుని ముద్దు పెట్టుకుంటే — అప్పుడేమో మాధవికి మత్తుగా గమ్మత్తుగా వుందని రాశారు... ఇంకా నాలు జివ్వుమన్నాయనీ, పరవశం కలిగిందనీ కూడా రాశారు... మొన్న మీ ఫ్రెండు సీతామాలక్ష్మిని వాళ్ళ బావ ముద్దు పెట్టుకున్నప్పుడు కూడా — తనకు షాక్ కొట్టినట్టనిపించిందని చెప్పింది!... మరి నాకైతే అలా ఏమీ అనిపించలేదు!” — మీనాక్షి చెప్పినదంతా విన్న పార్వతి దిగ్భ్రాంతి చెందింది.

“అంటే... అంటే నువ్వు... నిన్ను... నిన్నెవరైనా ముద్దు పెట్టుకున్నారా?” — అనుమానంగా, ఆత్రంగా, ఆందోళనగా, భయంగా అడిగిందామె.

“పరశురాం పెట్టుకున్నాడుగా!... నా జాకెట్ హుక్స్ కూడా తీసి — తన చేతుల్లో నా ఒళ్ళంతా రాశాడు!... అయినా నాకేం అనిపించలేదు...!” — అమాయకంగా చెప్పింది మీనాక్షి.

“నిజమే... ఇప్పుడు నీకేం అనిపించదు... ఏదైనా అనిపించాలంటే కనీసం ఇంకో పదేళ్ళయినా పడుతుంది!” అని ఆరేళ్ళ మీనాక్షికి చెప్పాలనుకుంది పార్వతి.

కానీ... ఏమీ చెప్పలేక — ఏం చేయాలో తెలియక — అలాగే ఆమెవైపు చూస్తూండిపోయింది!!